

Акціонерні товариства можуть бути 2 типів: публічними і приватними.

Згідно зі ст. 6 ЗУ «Про акціонерні товариства» створення акціонерного товариства здійснюється за такими етапами: 1) прийняття зборами засновників рішення про створення акціонерного товариства та про закрите (приватне) розміщення акцій; 2) подання заяви та всіх необхідних документів на реєстрацію випуску акцій до Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку; 3) реєстрація Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку випуску акцій та видача тимчасового свідоцтва про реєстрацію випуску акцій; 4) присвоєння акціям міжнародного ідентифікаційного номера цінних паперів; 5) укладення з депозитарієм цінних паперів договору про обслуговування емісії акцій або з реєстратором іменних цінних паперів договору про ведення реєстру власників іменних цінних паперів; 6) закрите (приватне) розміщення акцій серед засновників товариства; 7) оплата засновниками повної номінальної вартості акцій; 8) затвердження установчими зборами товариства результатів закритого (приватного) розміщення акцій серед засновників товариства, затвердження статуту товариства, а також прийняття інших рішень, передбачених законом; 9) реєстрація товариства та його статуту в органах державної реєстрації.

Література

1. Про акціонерні товариства: Закон України від 17 вересня 2008 р. із змінами і доповненнями // Відомості Верховної Ради України. – 2008. – № 50-51. – Ст. 384.

2. Про господарські товариства: Закон України від 19 вересня 1991 р. із змінами і доповненнями // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 49. – Ст. 682.

3. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. із змінами і доповненнями // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.

УДК 346.1(043.2)

Бабак А. С., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шишка Р. Б., д.ю.н., професор

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ФОРМИ ТОРГІВЕЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

В Україні чинне законодавство дозволяє здійснювати торгівельну діяльність у різних організаційно-правових формах. Відповідно до п.1 «Порядку провадження торговельної діяльності та правил торговельного обслуговування населення» торговельна діяльність може здійснюватися

суб'єктами господарювання як зі створенням, так і без створення юридичної особи.

У законодавстві немає визначення поняття «організаційно-правова форма» суб'єктів підприємництва, однак це нове поняття є одним із тих, що часто зустрічаються і широко вживаються у законодавстві і практиці стосовно юридичних осіб.

Під організаційно-правовою формою підприємницької діяльності розуміють сукупність майнових і організаційних відмінностей, способів формування майнової бази, особливостей взаємодії власників, засновників, учасників, їх відповідальності один перед одним і контрагентами.

Як можна зрозуміти із самого поняття, організаційно-правова форма передбачає поєднання організаційних і правових ознак, що характеризують особливості як створення юридичної особи, так і її діяльності. Різноманіття організаційно-правових форм діяльності підприємців обумовлено багатьма факторами, у тому числі й тим, що кожна з форм має свої переваги та недоліки, які виявляються по-різному залежно від сфери діяльності, масштабу суб'єкта тощо [3, с. 135].

Правове регулювання створення та діяльності суб'єктів підприємницької діяльності в Україні здійснюється відповідно до норм Цивільного та Господарського кодексів.

У Господарському кодексі зазначено, що суб'єктами підприємницької діяльності (підприємцями) можуть бути:

- громадяни України, інших держав, не обмежені законом у правоздатності або дієздатності;

- юридичні особи всіх форм власності.

До першої групи суб'єктів належать фізичні особи, які здійснюють підприємницьку діяльність без створення юридичної особи. Це найпростіша форма підприємництва, що здійснюється від свого імені, на свій ризик громадянами, які відповідають усім майном, що належить їм на праві приватної власності, за своїми обов'язками у сфері підприємництва (за винятком майна, на яке відповідно до закону не може бути поширене стягнення). Вимоги кредиторів фізичної особи-суб'єкта підприємництва задовольняються за рахунок належного їй майна, на яке може бути звернене стягнення. Перелік майна громадян, на яке не може бути звернене стягнення, встановлюється Цивільним процесуальним кодексом України. Він стосується і громадян-підприємців [2, с. 36].

Обов'язковою вимогою до індивідуальних підприємців є державна реєстрація – в результаті саме державної реєстрації вони набувають статусу

суб'єктів підприємництва і на підставі реєстраційних документів мають право систематично займатись торгівельною діяльністю.

Господарським кодексом передбачено, що суб'єктами підприємницької діяльності можуть бути громадяни, не обмежені законом у правоздатності або дієздатності. Отже, не можуть бути суб'єктами підприємництва особи, визнані у встановленому порядку недієздатними (внаслідок душевної хвороби або слабоумства) або обмежено дієздатними (внаслідок зловживання алкогольними напоями або наркотичними речовинами).

Ознаки юридичної особи:

Організаційна єдність – юридична особа має внутрішню структуру, що одержує своє вираження і закріплення в його статуті.

Майнова відокремленість – лише організація, що володіє відокремленим майном, є самостійним і повноправним учасником правовідносин. Для комерційних юридичних осіб ознака майнової відокремленості конкретизована у вигляді наявності самостійного балансу.

Участь у господарському обороті від свого імені. Якщо перші дві ознаки створюють необхідні передумови для самостійної участі юридичної особи в господарському обороті, то ця ознака показує, що юридичні особи можуть від свого імені набувати майнових та особистих немайнових прав і нести обов'язки.

Самостійна майнова відповідальність. Оскільки юридична особа набуває від свого імені права та обов'язки, вона має нести пов'язані з ними зобов'язання та відповідальність [2, с. 47].

Відповідно до Цивільного кодексу України юридична особа відповідає за своїми зобов'язаннями належним їй на праві власності (закріпленням за нею) майном, якщо інше не встановлено законодавчими актами. Засновник юридичної особи або власник її майна не відповідає за її зобов'язаннями, а юридична особа не відповідає за зобов'язаннями власника або засновника, крім випадків, передбачених законодавчими актами чи установчими документами юридичної особи.

Література

1. Господарський кодекс України від 16 березня 2003 року №436-IV//Відомості Верховної Ради України. – 2003. – №18. – Ст. 144.
2. Господарське право: Практикум / В. С. Щербина, Г. В. Пропська, О. М. Вінник та ін.; [за заг. ред. В. С. Щербини]. – К.: Юрінком Інтер, 2001. – С.199.
3. Апопій В. В. Організація торгівлі: Підручник / В. В. Апопій, І. П. Міщук, С. І. Рудницький, Ю. М. Хом'як / за редакцією В. В. Апопія – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 632 с